

АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ
ХИТЪР-ПЕТРОВАТА ОТПЛАТА

chitanka.info

През цялото лято Хитър Петър водил кравата си по най-сочните пасища. Охранило се онова добиче, загладило косъма, станало като мрянка. Дигнал се една сутрин Хитър Петър и подкарал охранената крава към пазара да я продава. Трима негови съселяни — кръчмарят, бакалинът и попът, които му завиждали за хубавото име, решили да го надхитрят и да го направят за смях. Още през нощта се измъкнали от село, сговорили се кой какво ще приказва, и се пръснали по пътя за пазара. Най-напред срещу Хитър Петър се упътил кръчмарят.

— Добра ти среща, бай Петре — рекъл той, — къде си подкарал кравата?

— На пазар я карам. Има ли добър пазар?

— Задръстено. Купувачите се надпреварят кой да даде повече. Добра ти е кравата, охранена и загладена, но не вярвам да я купи някой.

— Защо? — попитал Хитър Петър.

— Защото има дълга опашка, а на пазара се търсят крави без опашки. Хайде на добър час!

И кръчмарят отминал.

Хитър Петър се почесал по тила.

— Чудно нещо — си рекъл той, — не мога да разбера защо са им крави без опашки, но щом се търсят такива крави, ще отрежа опашката и на моята. Не е голяма работа.

И като се отбил в едно крайпътно ханче, Хитър Петър поискал ножица от ханджията и отрязал опашката на кравата си. Потеглил нататък. Ето че насреща му се задал бакалинът.

— Как мислиш — попитал го Хитър Петър, — дали ще намеря купувач с по-тежка кесия за тази крава?

— Ще намериш. Кравата ти е без опашка. Тъкмо такива крави се търсят на пазара. Но рогата ѝ ще смъкнат цената.

— Защо?

— Защото купувачите, щом видят добиче с рога, почват да се дърпат назад и да намаляват цената. Хайде прощавай!

Повторно се почесал по тила Хитър Петър и без да му мисли много, се отбил в друго ханче, поискал трион, отрязал рогата на кравата и си продължил пътя.

Най-сетне, до самия пазар го срещнал третият заговорник — попът.

— Бързай, Хитър Петре, защото пазаряните почват вече да се разотиват. Ти си човек с късмет. Днес на пазара купувачите земята обръщат за крави без опашки и без рога, само че по-добре ще сториш, ако отрежеш и ушите на кравата.

— Че какви й са ушите? — попитал Хитър Петър.

— Не ги ли виждаш — магарешки.

Когато и попът отминал, Хитър Петър погледнал кравата и рекъл:

— Май че мязат на магарешки! — извадил ножа си и отрязал ушите на клетото добиче.

Когато стигнал на пазара, всички се насъбрали и заобиколили Хитър Петра. Почнали да му се смеят:

— Гледайте нашият хитрец каква крава за продан е докарал! Ще се намери ли луд човек, който да даде пари за такова окастрено добиче? Кой те научи, Петре, да отрежеш опашката, рогата и ушите на кравата? Да му целунеш ръката, когато се върнеш в село.

Хитър Петър потънал в земята от срам. Измъкнал кравата си от навалищата, отвел я в кланицата и я продал на месарите почти без пари. Ей тъй отишла хубавата крава.

Върнал се Хитър Петър в село. Ония тримата вече били разказали на цялото село за окастрената крава, но Хитър Петър нищо не им рекъл. Когато го попитали доволен ли е от пазара, той си снел калпака, поздравил завистниците и си потупал джоба.

— Много съм доволен. Напълниха ми кесията с пари. Вие ми сторихте голяма добрина, защото ме научихте как да подредя кравата си, за да получа двойно повече пари. Разбрах, че сте ми истински приятели, затуй ви каня утре на вечеря. Жената ще заколи един пуяк. Ще дойдете ли?

— Идваме — отвърнали кръчмарят, бакалинът и попът, — утре вечер сме у вас!

Хитър Петър имал две диви зайчета. На другия ден, щом мръкнало, той рекъл на жена си:

— Жено, аз ще се потуля в градинката, а ти посрещни гостите и им кажи, че съм на нивата. Когато пуякът се изпече хубаво, изкарай

едното зайче от коша, поръчай му да дойде при мен на нивата и го пусни на улицата. Останалото остави на мене.

Гостите пристигнали рано-рано в Хитър-Петровия дом. Насядали по възглавниците и втренчили очи към пещта. Там се печал един голям пуяк. По едно време Хитър Петровица грабнала лопатата и измъкнала изпечения пуяк. Тримата заговорници почнали да се облизват.

— Пуякът вече е готов — рекла невестата, — но Петър се забави.

— Къде е той? — попитал кръчмарят.

— Отиде на нивата. Уж каза, че ще се върне рано, а го няма никакъв. Чакай да изпратя зайчето да го извика.

И като извадила от коша едното от зайчетата, застанала на прага и почнала да му поръчва на висок глас:

— Слушай, зайче, по-скоро да идеш на нивата и да кажеш на батя си Петра, че гостите пристигнаха, а пуякът е изпечен. Веднага да дойде!

И пуснала зайчето. Дивото зайче подскокнало към отворената пътна врата, изскочило на улицата и като стрела се втурнало към полето.

Не се минало много време — и Хитър Петър пристигнал.

— Прощавайте — рекъл той, — аз позакъснях, защото имах много работа на нивата и се бях улисал. Щях да се забавя още, ако не беше зайчето. То миличкото дойде запъхтяно и почна да ме дърпа за крачола: „Бате Петре, вика, ела си веднага, защото гостите пристигнаха, а пуякът е вече изпечен“.

Гостите се спогледали:

— За пръв път виждаме такова чудо: зайче ратайче.

— Голяма работа ми върши. Вчера го пратих в града да ми купи часовник. За два часа време отиде, върна се и донесе часовника — нов-новеничък. Хайде сега сядайте да ядем, докато не е изстинал пуякът.

Гостите почнали да ядат. Като се нахранили хубаво, попът се обърна към Хитър Петра:

— Слушай, Петре, я ни продай зайчето си! Много ни е потребно вкъщи едно такова бързоного ратайче.

— Но вие сте трима, как ще си го поделите?

— Лесна работа. Днес ще помага на мен, утре — на другия, а вдругиден — на третия. Продай ни го.

— Да ви го продам — отвърнал Хитър Петър, — само че е скъпичко.

— Колко искаш за него?

— Колкото струва една добре охранена крава. Съгласни ли сте?

— Съгласни сме! — викнали и тримата, изкарали кесиите си и наброили на Хитър Петра цяла купчина пари.

Прибрал парите Хитър Петър, извадил от коша второто зайче, дал го на гостите и им поръчал хубаво да го гледат, защото такава зайче нямало никъде по света.

Попът поел зайчето и го скрил в пазвата си.

— Утре ще бъде мое! — рекъл той.

Хитър Петър изпратил гостите си ухилен.

— Хубаво ги наредих! — обърнал се той към жена си.

На другия ден попът станал рано, нахранил зайчето със зелен лист и му рекъл:

— Слушай, зайче, ще идеш при моите приятели, с които снощи бяхме на гости у Хитър Петра, ще им кажеш да ми дойдат надвечер на гости. Жената ще приготви тутманик. Хайде, дядовото, бягай по-скоро, защото днес имаме и друга работа — и пуснал зайчето на улицата.

Зайчето заправило по пътя и се загубило. Попът седнал на един стол до пътната врата да го почака. Минало пладне, почнало да се мръква, а зайчето все още го нямало. Дигнал се тогава попът, отишъл и намерил другите двама. Попитал ги защо не връщат зайчето.

— Никакво зайче не е идвало при нас! — отвърнали кръчмарят и бакалинът.

— Ами къде може да е отишло? — зачудил се попът.

— Къде ли? Момчето на съседа ми каза, че снощи видяло едно зайче, което бягало към гората, а днес видяло още едно.

Тогава и тримата се досетили каква е работата, и се развикали:

— Измами ни Хитър Петър. Какво да го правим?

— Ще го закараме утре при съдията. Нека той му тегли присъдата.

На другия ден съдията, който имал зъб на Хитър Петра, отсъдил:

— Натикайте го в един чувал, отнесете го на морския бряг и го хвърлете в морето — да го изядат рибите.

— Няма що, Хитър Петре, такава ти била съдбата — рекли тримата и разтворили чувала, — влизай вътре!

Хитър Петър влязъл в чувала и почнал да вика:

— Не ща! Не ща, бе!

— Какво не щеш? — попитали го тримата.

— Не ща в морето!

— Щеш, не щеш — там ще цамбурнеш, защото такава е присъдата.

Нарамил чувала бакалинът и викнал на другарите си:

— Най-напред ще го понося аз. Като се уморя, ще го поемете вие. Брей, че тежи! — и закрачил към морския бряг.

Попът и кръчмарят тръгнали след него и щом чули, че почнал да пъшка, поели чувала от ръцете му. Вървели, вървели, приближили морския бряг. На едно място видели овчар да лежи под стар клонест дъб — запладнил стадото си на сянка.

— Хей, побратиме — викнал бакалинът, — има ли тук наблизно кладенче да сръбнем малко водица, че изгоряхме от жажда.

— Има — отвърнал овчарят, — слезте в долчинката. Там ще намерите едно ледено кладенче.

Носачите оставили вързания чувал на тревата и се спуснали в долчинката. А Хитър Петър все си повтарял:

— Не ща, бе! Не ща!

Като го чул, овчарят се надигнал, отишъл при чувала и попитал учудено:

— Какво не щеш?

— Не ща да ставам цар! — отвърнал Хитър Петър.

— Защо не щеш?

— Защото не съм научен да нося корона на главата си, нито да ям печени агнета и да спя на пухени възглавници. Не ща — и туйто!

— Ами що щеш в чувала? — попитал овчарят.

— Тия трима са ония, дето колят кучето. Те дойдоха в село да ме поканят за цар и като разбраха, че не искам, ме хванаха и ме натикаха в чувала. Насила искат да ме правят цар.

— Стани, бе! — посъветвал го овчарят.

— Ами ти защо не станеш? — обадил се Хитър Петър от чувала.

— Защото не канят мене, ами тебе.

— Ако си съгласен, влез в чувала на мое място, а пък аз ще стана овчар.

Развързал глупавият овчар чувала и се намъкнал на Хитър-Петровото място, а Хитър Петър се изтегнал на сянка под дъба.

Тримата носачи, след като се напили със студена вода, излезли от долчинката. Попът грабнал чувала.

— Искам, бе! Искам! — обадил се от вътре овчарят.

— Какво искаш? — попитал попът.

— Искам да стана цар!

— Горкият Хитър Петър е полудял от страх! — рекъл дядо поп, затекъл се към брега и цамбурнал чувала в морето.

Чувалът потънал.

— Отървахме се от него — рекли тримата и си тръгнали към село.

Надвечер Хитър Петър подбрал стадото на удавения овчар и го подкарал към къщи. Като го видели, тримата негови носачи си глътнали езиците:

— Абе, Хитър Петре, нали те хвърлихме в морето! Що щеш тука сега и какви са тия овце?

— Прибирам се вкъщи — отвърнал Хитър Петър, — а овцете са мои.

— Къде ги намери?

— На морското дъно.

— Че там има ли овце?

— Милиони овце пасат водорасли под водата. Аз си отлъчих само стотина. Като ги продам, пак ще ида да си докарам още стотина.

— Дядо попе, да вървим! — викнал бакалинът.

— Къде да вървим? — попитал попът.

— В морето за овце!

— Хайде — рекъл лакомият поп и си грабнал калимавката.

Хукнали пак към морето.

Когато стигнали на брега, най-напред се хвърлил попът и мигом потънал. Само калимавката му плувнала над вълните.

— Гледайте, гледайте! — викнал кръчмарят. — Попът изкара една овца! Хайде по-скоро да се хвърлим и ние, че попът ще насмете всичките овце.

И се хвърлили в морето. Издавили се до един. Тъй си платил Хитър Петър на своите съселяни, които искали да го хвърлят в морето.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.